

Arrest

nr. 268 779 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 november 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 januari 2020 en op 26 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 1 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Teheran en beschikt over de Iraanse nationaliteit. U had uw eigen autogarage. In de zomer van 2012 ging u op reis naar Armenië. U ging daar een kerk binnen en zag uit uw ooghoeken een dame die kaarsen uitdeelde. U dacht dat zij de maagd Maria was. Een week later had u een droom waarin u op bezoek was bij uw vriend A. F. in Roemenië. U zag er een menigte op een plein, verzameld rond twee beelden, één van de heilige maagd Maria en één van Imam Hossein. Iedereen moest bij een buste gaan staan. U koos voor Maria. Alle andere mensen kwamen rond u staan en vertelden u dat u juist gekozen had en dat ze u zouden volgen. Hierna werd u wakker. Na uw droom besloot u een ketting met daaraan een kruis te dragen. Enkele maanden na uw droom besloot u naar Kusadasi in Turkije te gaan waar u het huis van de Heilige Maria bezocht. Tijdens een reis naar Thailand in 2014 liet u een tatoeage van een kruis op uw been zetten. In 2015 of 2016 kwam er iemand langs in de garage die zag dat u een kruis droeg rond uw nek. Hij vertelde u iets over Jezus en stuurde u een film over het christendom door. Sinds 2015 of 2016 had u ook een kruis hangen in uw huis en enkele afbeeldingen van Jezus en Maria in het kantoor boven uw garage. Uw echtgenote wist niet wat dit kruis was en u vertelde haar dat jullie zich elk met jullie eigen zaken mochten bezighouden. U had op films en in het buitenland geleerd hoe u een kruisteken moest maken en deed dit ook in uw kantoor. Uw medewerkers konden dit van beneden zien. Op een zeker ogenblik sprak S. M., één van uw medewerkers, u aan en zei dat u altijd vrolijk was. U vertelde S. dat als hij iets zou vragen, Jezus dat ook zou geven. S. kreeg antwoord en besloot ook een tatoeage van een kruis te laten zetten. In juni 2016 nam u deel aan een kickbokstoernooi in Azerbeidzjan. U won er een medaille. Tijdens dit toernooi had één van uw teamgenoten gezien dat u een tatoeage van een kruis op uw been had en had dit aan de coach gezegd. Bij terugkomst in Iran liet de kapitein van het team u weten dat u geen prijs zou ontvangen. Hij gebod u voorts om alle foto's en video's van uw tatoeage te wissen. U werd bovendien uit het team gezet. In 2017 bekeek u op YouTube een film over Maria die door de staatstelevisie geproduceerd was en een film gebaseerd op het evangelie door Lucas.

In 2017, 2018 en 2019 reisde u naar Europa en telkens u de kans had, bezocht u kerken. Op 6 september 2019 vertrok u samen met uw vriend M. Z. naar Frankrijk voor een vakantie van enkele weken. Na een rondreis door verschillende Europese landen kwam u op 27 september 2019 aan in België. 's Avonds ging u eten bij M., wiens echtgenote goed bevriend is met uw vrouw. Aan de tafel begonnen ze te bidden. U vroeg hen of ze christenen waren en vertelde het verhaal van uw droom en tatoeage. Jullie begonnen over Jezus en het christendom te spreken. M. vroeg u of iemand ooit het verlossingsgebed voorgelezen had voor u. U zei hem dat dit niet het geval was. Hierop las hij het verlossingsgebed voor aan u. U was enthousiast en raakte in hogere sferen. U belde de dag nadien naar uw vader om hem hiervan op de hoogte te stellen. Uw vader zette zijn telefoon altijd op luidspreker. Uw oom A., die werkt voor de Iraanse autoriteiten, was die dag toevallig op bezoek bij uw vader. Hij hoorde alles en werd woest. Het gesprek werd verbroken en na enkele minuten belde uw vader u terug. Hij vroeg u of dit een grap was. U verzekerde uw vader dat u serieus was. Uw nonkel nam de telefoon af en begon u te beledigen.

Een maand na aankomst in België kreeg uw echtgenote thuis bezoek van drie mannen die naar u vroegen. Ze wilden weten of uw vrouw van uw bekering afwist. Ze gaven bovendien aan dat uw echtgenote hen op de hoogte moest houden. Aan de hand van hun beschrijving vermoedde u dat deze personen van het etella'at waren. Op 4 oktober 2019 verzocht u in België om internationale bescherming. Uw oom bleef intussen druk uitoefenen op uw vader. Deze begon meer en meer te drinken. Drie maanden na uw aankomst in België overleed hij aan een spijsverteringsprobleem.

U gaat sinds 20 oktober 2019 naar de Iraanse kerk in Kuurne. Sinds het uitbreken van de coronapandemie volgt u de diensten online via Instagram en heeft u tweemaal per maand Bijbellessen. Na het doorlopen van een lessenreeks werd u op 1 mei 2021 gedoopt. U volgt daarnaast samen met uw neef, die in Duitsland woont en ook christen is, online vieringen bij zijn kerkgemeenschap. U richtte tot slot zelf een gebedshoek in op uw werkplek.

Omwille van uw bekering tot het christendom vreest u bij een eventuele terugkeer naar Iran dat uw oom u zal verraden en dat de Iraanse autoriteiten u zullen arresteren en uiteindelijk ook executeren.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uitgegeven op 19 mei 2016; een foto van uw visum voor Azerbeidzjan waarop te zien is dat u van drie oktober tot en met 7 oktober 2015 in Azerbeidzjan was; uw origineel shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); uw originele Kart-e-Melli (identiteitskaart); uw origineel internationaal rijbewijs; een kopie van uw huwelijksboekje; een kopie van de shenasnameh van uw echtgenote; een kopie van de shenasnameh van uw vader; een kopie van de overlijdensakte van uw vader; een kopie van een doodsbrieven van uw vader; een kopie van een aankondiging van de herdenkingsviering in de kerk in Kuurne omwille van de dood van uw vader; een kopie van een foto met rauwkransen voor uw vader; kopies van verschillende documenten die aantonen dat u een garage uitbaatte (toelatingen, werkkaart, foto's e.d.m.); foto's van een kickbokstoernooi waarbij u tweede werd; een foto van een blog over de

wedstrijd in Azerbeidzjan waarop u te zien bent; een foto van uw tatoeage waarop een kruisbeeld te zien is, gedateerd op 27 juni 2017; screenshots van uw facebook waarop u in 2014 te zien bent met een ketting van een kruisbeeld en in 2019 met uw tatoeage op uw been; foto's van uw huis in Teheran waarop te zien is dat er een kruisbeeld omhoog hangt; foto's van uw bureau in Iran waarop te zien is dat er afbeeldingen van Maria en Jezus aan de muur hangen; foto's van uw deelname aan vieringen in de kerk te Kuurne en screenshots van enkele online bijeenkomsten; foto's van een gebedshoek op uw werkplaats in België die u zelf inrichtte; meerdere foto's van uzelf in kerken of bij religieuze monumenten op verschillende plaatsen in Europa; een foto van uzelf in Turkije bij het huis van Maria die u dateert in 2014; foto's van de kapel die u onderhoudt; screenshots van gesprekken met twee personen waarin u hen kennis laat maken met het christendom; screenshots van een gesprek met uw schoonmoeder waarin jullie ruzie maken omwille van uw bekering en verblijf in België; twee attesten van de Iraanse Kerk in Kuurne, opgesteld op 18 januari 2021 en 25 april 2021, waarin o.a. staat dat u via uw vriend M. A. in contact kwam met de Kerk, via Instagram deelneemt aan de vieringen en op de lijst staat om gedoopt te worden; uw doopcertificaat waarop staat dat u op 1 mei 2021 gedoopt werd; een video van de voorbereiding van de doop waarin u tegen andere mensen spreekt; een video en foto's van uw doop; foto's van uw oom J.; enkele nieuwsberichten waarin uw oom J. en zijn tewerkstelling bij de Iraanse autoriteiten ter sprake worden gebracht; uw opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud van 19 januari 2021 waarin u o.m. enkele data verduidelijkt, zegt dat het dragen van een korte broek tijdens de wedstrijd in Azerbeidzjan een regel was en dat u in uw droom geen afbeeldingen gezien heeft, maar beelden; uw opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud van 26 april 2021 waarin u o.a. verduidelijkt dat u een 'schat' wou delen met uw medewerker van de garage waardoor hij geïnteresseerd raakte in het christendom, dat enkel een christen de foto van Maria in uw kantoor kon herkennen, dat er u letterlijk gezegd werd dat u niet meer mocht trainen en dat het eerste gebed dat M. deed geen verlossingsgebed was, maar een gebed voor het avondmaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw kennismaking met het christendom en de droom die u in de zomer van 2012 kreeg over Maria en Imam Hoesein quasi geen stappen ondernomen om u verdere kennis van het christendom eigen te maken of u te verdiepen in het christelijke geloof (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 3). Nochtans hecht u vrij veel belang hecht aan deze droom. U had immers het gevoel dat God u had uitgekozen en dat de droom een duidelijke boodschap was van de Heer. Het was dan ook deze droom die de doorslag gaf voor u om christen te worden (CGVS II, p. 5). Desalniettemin blijkt uit uw verklaringen dat u tot uw definitieve vertrek uit Iran in september 2019, i.e. zeven jaar nadat u deze droom had gekregen, nauwelijks enige interesse aan de dag legde om uw geloof uit te diepen. Zo las u nooit in een bijbel of bezat u er één (CGVS II, p. 7 en 14). Pas in 2015 of 2016, toen een klant u iets zei over het christendom en deze u later een video opstuurde, ondernam u iets met betrekking tot uw nieuwe geloof. Het gegeven dat u later geen contact meer had met deze klant is evenwel veelzeggend (CGVS II, p. 5 en 6). Dat u dit wel probeerde maar het niet lukte, is een uitleg die niet kan overtuigen. Gevraagd of u hem na het bekijken van de film nog gecontacteerd heeft, had u aanvankelijk immers aangegeven dat dit niet het geval was. U voegde hieraan toe dat u het zelf niet geprobeerd had

(CGVS II, p. 6). Na het bekijken van deze eerste film duurde het voorts nog tot 2017 – u bekeek dat jaar nog twee andere films (CGVS II, p. 5 en 6) - voordat u opnieuw enige interesse vertoonde in uw nieuwe geloof. Naast het gesprek met uw klant en de drie films die u bekeek over het christendom heeft u zich op geen enkele andere manier geïnformeerd over het christendom toen u nog in Iran woonde (CGVS II, p. 7). U had naar eigen zeggen wel een kruisbeeld in uw woning en enkele christelijke foto's in het kantoor van uw garage (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 8-9), hetgeen u ondersteunde met enkele foto's. Uit niets blijkt evenwel dat het daadwerkelijk om uw eigen woning of om uw eigen kantoor gaat. Aan deze foto's kan bijgevolg geen enkele waarde toegekend worden. Ook tijdens uw reizen naar (West-)Europa ondernam u niets om u te verdiepen in het christendom: u deed er geen onderzoek naar of zocht er niets over op (CGVS II, p. 11 en 12). Gevraagd of u zich geïnformeerd heeft over het christendom tijdens uw reizen verklaarde u dan ook dat dit niet het geval was: het doel van uw reizen was om plezier te maken (CGVS II, p. 12). Dat u dit niet deed omdat u de lokale taal niet kende en niet wist welke stappen u moest ondernemen (CGVS II, p. 12), kan niet weerhouden worden. Van een persoon die beweert gekozen te zijn door de Heer, die zelf verklaart christen te zijn en die Christus al in zijn hart had geplaatst (CGVS II, p. 5 en 12), kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze een meer actieve houding aan de dag legt om zich te verdiepen in zijn nieuwe geloof. Als u toevallig een kerk passeerde, bezocht u deze – zoals ook blijkt uit de door u neergelegde foto's waarin u poseert voor altaren en graftombes -, doch u deed dit dan ook louter uit toeristische overwegingen (CGVS II, p. 11). Dat u er een gebed prevelde (CGVS I, p. 18) is niet meer dan een blote bewering en kan gelet op de hierboven vastgestelde jarenlange desinteresse van uwentwege op geen enkele manier overtuigen. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u er deelgenomen zou hebben aan groepsgebeden (CGVS I, p. 18), een bewering u overigens ook niet ondersteunt met foto's. Uw flagrante gebrek aan interesse om u in Iran en tijdens uw reizen naar Europa te informeren over of onder te dompelen in uw nieuwe geloof, staat haaks op uw verklaringen dat uw droom in 2012 voor u de doorslag gaf om christen te worden. Dit maakt dat er aan uw beweringen in dit verband geen enkel geloof gehecht kan worden.

In het licht van voorgaande vaststellingen kunnen de gebeurtenissen die geleid hebben tot het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België absoluut niet overtuigen. Zo is het vooreerst volstrekt onaannemelijk dat u, daar waar er aanvankelijk, ondanks uw bewering dat u Christus al in uw hart had opgenomen (CGVS II, p. 12), jarenlang geen enkele evolutie zit in uw christelijke geloofsovertuiging en – beleving, tijdens uw ontmoeting met M. op 27 september 2019 wél meteen interesse toonde toen er bij aanvang van de maaltijd een dankgebed werd opgezegd, en zelfs dit in die mate dat u onmiddellijk wilde dat M. het verlossingsgebed voor u opzei en u besloot om als protestantse christen door het leven te gaan (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 13 en 14). Voorts is niet alleen timing opmerkelijk te noemen - twee dagen later zou u immers terugvliegen naar Iran (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 12) - ook uw stelling dat u zo snel overtuigd raakte van M.s boodschap omdat hij een heel mooie manier van vertellen heeft, getuigt allerm minst van een oprecht geloof in de protestantse leer. Bovendien blijkt uw kennis over M. en zijn (protestantse) geloof onbestaande te zijn. Zo kon u niets vertellen over hoe, waar, wanneer en waarom M. zich bekeerde of om welke reden M. naar België kwam (CGVS II, p. 13-14). Een dergelijk gebrek aan kennis over de persoon die u in contact bracht met de christelijke stroming die u beweert aan te hangen is niet aannemelijk. Bovendien zet het gegeven dat u besloot om specifiek de protestantse strekking te prefereren de oprechtheid van uw huidige geloofsovertuiging nogmaals op de helling. De droom die u had en waarmee alles begon ging over Maria. U verklaarde dat Maria degene is die ervoor gezorgd heeft dat u de keuze gemaakt heeft voor het christendom. U zag haar als uw hemelse moeder, had afbeeldingen van haar in uw kantoor, ging naar het huis van Maria in Turkije en verzorgt thans een aan Maria gewijde kapel hier in België. U verklaart zelf dat zij degene is die u naar het christendom gebracht heeft en dat zij ook op heden belangrijk is voor u (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 4-5). Dat u gelet op het belang van Maria in uw bekering alsnog voor het protestantisme koos, een strekking waar Maria geen centrale rol speelt, en niet voor een andere strekking is niet ernstig en doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw geloof. Bovendien wist u na een gesprek met de pastoor van de Iraanse kerk in Kuurne dat protestanten Maria niet aanbidden (CGVS II, p. 14-15). Uw bewering dat u aan pastoor M. vroeg of u dan katholiek kon worden en deze u antwoordde dat u enkel als katholiek geboren kan worden (CGVS II, p. 15), kan niet serieus genomen worden. Integendeel, het feit dat u verder met niemand sprak over de mogelijkheid om zich te bekeren tot het katholieke geloof (CGVS II, p. 15) is nogmaals een indicatie dat er aan de oprechtheid van uw geloofsovertuiging geen enkel geloof gehecht kan worden. Dat u, ofschoon u Iraanse katholieken leerde kennen, nog steeds de Iraanse Kerk in Kuurne frequenteert omdat u zich er goed voelt (CGVS II, p. 18), bevestigt slechts het onoprechte karakter van uw huidige geloofsovertuiging. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bekeerd heeft tot het christendom. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen

die u naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name dat uw oom die banden heeft met de Iraanse autoriteiten op de hoogte is van uw bekering.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt bovendien uit een aantal merkwaardige en niet aannemelijke elementen in uw verklaringen aangaande de problemen met uw nonkel die voor de Iraanse autoriteiten werkt.

Vooreerst is de timing van uw problemen uiterst merkwaardig. U had zich nog maar net bekeerd, maar besliste wel om uw vader reeds de dag nadien op te bellen om hem te vertellen over uw bekering (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 15-16). U verklaarde dat u hem dat onmiddellijk wou vertellen omdat jullie ook beste vrienden waren en dat u deze schat met hem wou delen (CGVS II, p. 16). Gevraagd waarom u daar niet even mee kon wachten en dit niet liet bezinken, temeer u een dag later al zou terugkeren naar Iran, stelde u dat dit inderdaad logischer geweest zou zijn maar dat u zich niet kon inhouden (CGVS II, p. 16). Deze uitleg is in het licht van uw eerdere verklaringen evenwel niet aannemelijk. Gevraagd of u ooit met uw ouders over het christendom gesproken had, had u aangegeven dat dit niet het geval was, dat u in het algemeen niet zo'n prater bent en al zeker niet als het over zo'n dingen [het christendom] gaat. U leefde in uw eigen wereldje (CGVS II, p. 7). Uw stelling dat u zich niet kon inhouden om uw vader te vertellen over uw bekering kan bijgevolg allerminst overtuigen. U verklaarde voorts dat A., een van uw nonkels die voor de autoriteiten werkzaam is, het gesprek tussen u en uw vader opgevangen had omdat hij aanwezig was in uw vaders woning (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 15-16). In het licht van uw verklaringen dat u twee nonkels heeft die werkzaam zijn voor de autoriteiten (CGVS I, p. 7) en dat uw vader de telefoon altijd op luidspreker zet (CGVS I, p. 6) is het evenwel allerminst aannemelijk dat u niet wat meer voorzichtigheid aan de dag legde. Zo vroeg u zelfs niet aan uw vader of er nog iemand anders aanwezig is (CGVS II, p. 16). U verklaarde hier niet aan gedacht te hebben omdat u in hogere sferen was en uw oom vaak op dienstreis was (CGVS II, p. 16 en 18). Gelet op uw stelling dat u wist welke gevolgen een bekering kon hebben in Iran (CGVS II, p. 15), is een dergelijke uitleg allerminst overtuigend. Ook uw verklaringen dat wanneer uw nonkel begint te vloeken en te dreigen u, in plaats van uw vader gerust te stellen, er nog een schepje bovenop doet door te zeggen dat u voortaan door het leven wil gaan als A. Massih, oftewel A. Christus in het Farsi (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 15), zijn in dit licht volstrekt ongeloofwaardig. Aan uw stelling dat uw familie op de hoogte is van uw bekering, dat u vreest dat u door hen verraden zal worden aan de Iraanse autoriteiten en aldus vreest om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd en geëxecuteerd te worden kan aldus geen enkel geloof gehecht worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde bekering tot het christendom ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging en dat uw familie op de hoogte zou zijn van uw beweerde christelijke geloofsovertuiging.

Gezien uw huidige geloofsactiviteiten in België voortvloeien uit uw bekering, daar waar deze bekering niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Het Commissariaat-generaal betwist weliswaar niet dat u in België verschillende christelijke bijeenkomsten bijgewoond heeft en intussen gedoopt bent maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u neergelegde attesten, doopcertificaat, Instagramgesprekken, de foto's van uw geloofsactiviteiten en de door u neergelegde video's getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – uw kerkgang en de verkondiging van uw geloof middels uw sociale media - kan nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke,

verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

Betreffende de tatoeage van een kruisbeeld op uw been kan er opgemerkt worden dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw christelijke geloofsovertuiging, er niet kan worden aangenomen dat u deze tatoeage liet plaatsen uit religieuze overwegingen. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat veel mensen in Iran een tatoeage – zoals tatoeages van een kruis, een swastika of replica's van tatoeages van Hollywoodsterren zetten enkel en alleen omdat ze dit mooi vinden. Voorts kan er nog opgemerkt worden dat het Commissariaatgeneraal over informatie beschikt waaruit blijkt dat het dragen van (al dan niet religieus getinte) tatoeages niet strafbaar is in Iran. Tijdens sportwedstrijden en in zwembaden geldt er weliswaar een verbod op tatoeages, doch dit gebod is algemeen van aard en geldt niet specifiek voor christelijke tatoeages. Gelet op het onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom blijkt overigens uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om deze tatoeage hetzij te verwijderen hetzij te bedekken in uw openbare leven, zoals u in het verleden reeds gedaan heeft (CGVS II, p. 10 en 11). Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het gegeven dat u omwille van uw tatoeage in Iran niet langer kon kickboksen, dat u er jaren geleden geen prijs kreeg uitgereikt en dat u er niet naar een openbaar zwembad kon gaan (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 10-11) elementen zijn die in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw sportcarrière en uw professionele activiteiten wordt niet getwijfeld. Dat uw vader overleden is enkele maanden na uw aankomst in België staat evenmin ter discussie. Dat uw oom J. tewerkgesteld was bij de Iraanse autoriteiten en actief was tijdens de Iraaks-Iraanse oorlog staat voorts niet meteen ter discussie. De opmerkingen die u naar aanleiding van uw twee persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal overmaakte, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande argumentatie kunnen ombuigen. Uw opmerkingen betreffen immers elementen die de essentie van deze beslissing niet raken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijst verzoeker erop dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji-arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker stelt dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door zijn profiel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens zijn bekering tot het christendom.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oprechte bekering tot het christendom en dat de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen niet aannemelijk worden gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dat het grotendeels volharden in zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

Zo wordt er in de bestreden beslissing in de eerste plaats uitvoerig het volgende gemotiveerd:

"Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw kennismaking met het christendom en de droom die u in de zomer van 2012 kreeg over Maria en Imam Hoessein quasi geen stappen ondernomen om u verdere kennis van het christendom eigen te maken of u te verdiepen in het christelijke geloof (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 3). Nochtans hecht u vrij veel belang hecht aan deze droom. U had immers het gevoel dat God u had uitgekozen en dat de droom een duidelijke boodschap was van de Heer. Het was dan ook deze droom die de doorslag gaf voor u om christen te worden (CGVS II, p. 5). Desalniettemin blijkt uit uw verklaringen dat u tot uw definitieve vertrek uit Iran in september 2019, i.e. zeven jaar nadat u deze droom had gekregen, nauwelijks enige interesse aan de dag legde om uw geloof uit te diepen. Zo las u nooit in een bijbel of bezat u er één (CGVS II, p. 7 en 14). Pas in 2015 of 2016, toen een klant u iets zei over het christendom en deze u later een video opstuurde, ondernam u iets met betrekking tot uw nieuwe geloof. Het gegeven dat u later geen contact meer had met deze klant is evenwel veelzeggend (CGVS II, p. 5 en 6). Dat u dit wel probeerde maar het niet lukte, is een uitleg die niet kan overtuigen. Gevraagd of u hem na het bekijken van de film nog gecontacteerd heeft, had u aanvankelijk immers aangegeven dat dit niet het geval was. U voegde hieraan toe dat u het zelf niet geprobeerd had (CGVS II, p. 6). Na het bekijken van deze eerste film duurde het voorts nog tot 2017 – u bekeek dat jaar

nog twee andere films (CGVS II, p. 5 en 6) - voordat u opnieuw enige interesse vertoonde in uw nieuwe geloof. Naast het gesprek met uw klant en de drie films die u bekeek over het christendom heeft u zich op geen enkele andere manier geïnformeerd over het christendom toen u nog in Iran woonde (CGVS II, p. 7). U had naar eigen zeggen wel een kruisbeeld in uw woning en enkele christelijke foto's in het kantoor van uw garage (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 8-9), hetgeen u ondersteunde met enkele foto's. Uit niets blijkt evenwel dat het daadwerkelijk om uw eigen woning of om uw eigen kantoor gaat. Aan deze foto's kan bijgevolg geen enkele waarde toegekend worden. Ook tijdens uw reizen naar (West-)Europa ondernam u niets om u te verdiepen in het christendom: u deed er geen onderzoek naar of zocht er niets over op (CGVS II, p. 11 en 12). Gevraagd of u zich geïnformeerd heeft over het christendom tijdens uw reizen verklaarde u dan ook dat dit niet het geval was: het doel van uw reizen was om plezier te maken (CGVS II, p. 12). Dat u dit niet deed omdat u de lokale taal niet kende en niet wist welke stappen u moest ondernemen (CGVS II, p. 12), kan niet weerhouden worden. Van een persoon die beweert gekozen te zijn door de Heer, die zelf verklaart christen te zijn en die Christus al in zijn hart had geplaatst (CGVS II, p. 5 en 12), kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze een meer actieve houding aan de dag legt om zich te verdiepen in zijn nieuwe geloof. Als u toevallig een kerk passeerde, bezocht u deze – zoals ook blijkt uit de door u neergelegde foto's waarin u poseert voor altaren en graftombes -, doch u deed dit dan ook louter uit toeristische overwegingen (CGVS II, p. 11). Dat u er een gebed prevelde (CGVS I, p. 18) is niet meer dan een blote bewering en kan gelet op de hierboven vastgestelde jarenlange desinteresse van uwentwege op geen enkele manier overtuigen. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u er deelgenomen zou hebben aan groepsgebeden (CGVS I, p. 18), een bewering u overigens ook niet ondersteunt met foto's. Uw flagrante gebrek aan interesse om u in Iran en tijdens uw reizen naar Europa te informeren over of onder te dompelen in uw nieuwe geloof, staat haaks op uw verklaringen dat uw droom in 2012 voor u de doorslag gaf om christen te worden. Dit maakt dat er aan uw beweringen in dit verband geen enkel geloof gehecht kan worden."

Door te wijzen op afbeeldingen van het christendom en een kruisbeeld in zijn werkplaats en woning kan verzoeker - zelfs indien in tegenstelling tot de commissaris-generaal door de Raad kan aangenomen worden dat de foto's daadwerkelijk de woning en het kantoor van verzoeker betreffen - niet aantonen dat hij na zijn droom in 2012, die de doorslag gaf om christen te worden, heeft getracht zich te informeren over het christendom en zich hierin te verdiepen. Verzoeker kan immers geen verklaring bieden voor de vaststelling dat hij nooit in een bijbel heeft gelezen en er geen bezat, waarbij de Raad dient aan te stippen dat hij nochtans meermaals buiten Iran reisde en zelfs kerken bezocht in Europa (persoonlijk onderhoud 1, p. 10, 14, 18; persoonlijk onderhoud 2, p. 11). Ook betwist verzoeker niet dat hij pas in 2015 of 2016 een eerste film over het christendom bekeek en pas terug in 2017 twee andere films. De Raad kan dan ook de commissaris-generaal volgen in zijn oordeel dat van een persoon die beweert in 2012 te zijn gekozen door de Heer en Christus reeds in zijn hart had geplaatst in Iran, redelijkerwijze een meer actieve houding kan verwacht worden om zich te verdiepen in zijn nieuwe geloof. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij Christus in zijn hart geplaatst heeft voldoende is en benadrukt dat iedere bekering uniek is wijzend op algemene informatie, doch hiermee kan hij geen afbreuk doen aan de vastgestelde jarenlange desinteresse om zich in Iran en tijdens zijn reizen naar Europa te informeren over of onder te dompelen in zijn nieuwe geloof.

De Raad merkt hierbij op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *"in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren."* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er dient hierbij op gewezen te worden dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden(en) en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

De Raad merkt dienaangaande nog op dat een (ernstige) bekering tot een ander geloof een zwaarwichtige beslissing is in het leven zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de bekeerling zeer goed op de hoogte is van zijn of haar nieuw geloof. Bij verzoeken om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland ('réfugié sur place') geldt er een verzwaarde bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen.

Verzoekers argumenten wijzen niet op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging, zodat hij niet kan overtuigen omwille van een diepere en oprechte overtuiging te zijn bekeerd.

Voorts heeft de commissaris-generaal met reden overwogen:

"In het licht van voorgaande vaststellingen kunnen de gebeurtenissen die geleid hebben tot het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België absoluut niet overtuigen. Zo is het vooreerst volstrekt onaannemelijk dat u, daar waar er aanvankelijk, ondanks uw bewering dat u Christus al in uw hart had opgenomen (CGVS II, p. 12), jarenlang geen enkele evolutie zit in uw christelijke geloofsovertuiging en – beleving, tijdens uw ontmoeting met M. op 27 september 2019 wél meteen interesse toonde toen er bij aanvang van de maaltijd een dankgebed werd opgezegd, en zelfs dit in die mate dat u onmiddellijk wilde dat M. het verlossingsgebed voor u opzei en u besloot om als protestantse christen door het leven te gaan (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 13 en 14). Voorts is niet alleen timing opmerkelijk te noemen - twee dagen later zou u immers terugvliegen naar Iran (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 12) - ook uw stelling dat u zo snel overtuigd raakte van M.s boodschap omdat hij een heel mooie manier van vertellen heeft, getuigt allerm minst van een oprecht geloof in de protestantse leer. Bovendien blijkt uw kennis over M. en zijn (protestantse) geloof onbestaande te zijn. Zo kon u niets vertellen over hoe, waar, wanneer en waarom M. zich bekeerde of om welke reden M. naar België kwam (CGVS II, p. 13-14). Een dergelijk gebrek aan kennis over de persoon die u in contact bracht met de christelijke stroming die u beweert aan te hangen is niet aannemelijk. Bovendien zet het gegeven dat u besloot om specifiek de protestantse strekking te prefereren de oprechtheid van uw huidige geloofsovertuiging nogmaals op de helling. De droom die u had en waarmee alles begon ging over Maria. U verklaarde dat Maria degene is die ervoor gezorgd heeft dat u de keuze gemaakt heeft voor het christendom. U zag haar als uw hemelse moeder, had afbeeldingen van haar in uw kantoor, ging naar het huis van Maria in Turkije en verzorgt thans een aan Maria gewijde kapel hier in België. U verklaart zelf dat zij degene is die u naar het christendom gebracht heeft en dat zij ook op heden belangrijk is voor u (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 4-5). Dat u gelet op het belang van Maria in uw bekering alsnog voor het protestantisme koos, een strekking waar Maria geen centrale rol speelt, en niet voor een andere strekking is niet ernstig en doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw geloof. Bovendien wist u na een gesprek met de pastoor van de Iraanse kerk in Kuurne dat protestanten Maria niet aanbidden (CGVS II, p. 14-15). Uw bewering dat u aan pastoor M. vroeg of u dan katholiek kon worden en deze u antwoordde dat u enkel als katholiek geboren kan worden (CGVS II, p. 15), kan niet serieus genomen worden. Integendeel, het feit dat u verder met niemand sprak over de mogelijkheid om zich te

bekeren tot het katholieke geloof (CGVS II, p. 15) is nogmaals een indicatie dat er aan de oprechtheid van uw geloofsovertuiging geen enkel geloof gehecht kan worden. Dat u, ofschoon u Iraanse katholieken leerde kennen, nog steeds de Iraanse Kerk in Kuurne frequenteert omdat u zich er goed voelt (CGVS II, p. 18), bevestigt slechts het onoprechte karakter van uw huidige geloofsovertuiging.”

Verzoeker meent dat van hem ten onrechte wordt verwacht dat hij veel kan vertellen over de bekering van M., de persoon in België die hem het verlossingsgebed las daar het onbeleefd is om in een korte periode vragen te stellen over hoe iemand bekeerd is en dat dit spontaan ter sprake dient gebracht te worden. Daarmee kan hij voorgaande motieven echter niet ontkrachten nu, daargelaten de opmerkelijke timing die de commissaris-generaal aanstipt – er niet kan voorbijgegaan worden aan de centrale en gewichtige rol die M. heeft gespeeld in verzoekers voorgehouden bekeringsproces. Bovendien kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn uitleg als zou er niet de mogelijkheid zijn geweest om spontaan over de bekering van M. te spreken en op een beleefde manier vragen te stellen. Er blijkt immers dat er aan tafel wel degelijk werd gesproken over het christendom en verzoeker dan wel durfde vragen of M. zich in België had bekeerd (persoonlijk onderhoud 2, p. 13) waarbij nog dient aangestipt te worden dat verzoeker niet enkel voor het avondmaal is gebleven doch twee dagen bij M. doorbracht (persoonlijk onderhoud 2, p. 14).

Wat betreft de keuze voor het protestantisme, voert verzoeker aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het element dat hij pas besloot om protestant te worden nadat hij aan de pastoor vragen heeft gesteld en dat beide strekkingen tot het christendom behoren. De Raad moet echter vaststellen dat de commissaris-generaal hierbij het gesprek met de pastoor niet uit het oog is verloren, in tegendeel, er wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker via deze pastoor te weten kwam dat protestanten Maria niet aanbidden, terwijl voor verzoeker Maria in zijn bekering net wel een centrale rol speelt. Het komt de Raad niet aannemelijk over dat verzoeker, die Maria zag als zijn hemelse moeder en er zoveel belang aan hecht (persoonlijk onderhoud 1, p. 18-19; persoonlijk onderhoud 2, p. 4-5), verder met niemand sprak over de mogelijkheid zich te bekeren tot het katholieke geloof (persoonlijk onderhoud 2, p. 15). Zodoende kan verzoeker niet ernstig genomen worden in zijn uitleg en overtuigt hij allerminst.

Vervolgens kan de Raad samen met de commissaris-generaal wijzen op een aantal onaannemelijke elementen in verzoekers verklaringen aangaande de problemen met zijn nonkel die voor de Iraanse autoriteiten werkt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende opgemerkt:

“Vooreerst is de timing van uw problemen uiterst merkwaardig. U had zich nog maar net bekeerd, maar besliste wel om uw vader reeds de dag nadien op te bellen om hem te vertellen over uw bekering (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 15-16). U verklaarde dat u hem dat onmiddellijk wou vertellen omdat jullie ook beste vrienden waren en dat u deze schat met hem wou delen (CGVS II, p. 16). Gevraagd waarom u daar niet even mee kon wachten en dit niet liet bezinken, temeer u een dag later al zou terugkeren naar Iran, stelde u dat dit inderdaad logischer geweest zou zijn maar dat u zich niet kon inhouden (CGVS II, p. 16). Deze uitleg is in het licht van uw eerdere verklaringen evenwel niet aannemelijk. Gevraagd of u ooit met uw ouders over het christendom gesproken had, had u aangegeven dat dit niet het geval was, dat u in het algemeen niet zo'n prater bent en al zeker niet als het over zo'n dingen [het christendom] gaat. U leefde in uw eigen wereldje (CGVS II, p. 7). Uw stelling dat u zich niet kon inhouden om uw vader te vertellen over uw bekering kan bijgevolg allerminst overtuigen. U verklaarde voorts dat A., een van uw nonkels die voor de autoriteiten werkzaam is, het gesprek tussen u en uw vader opgevangen had omdat hij aanwezig was in uw vaders woning (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 15-16). In het licht van uw verklaringen dat u twee nonkels heeft die werkzaam zijn voor de autoriteiten (CGVS I, p. 7) en dat uw vader de telefoon altijd op luidspreker zet (CGVS I, p. 6) is het evenwel allerminst aannemelijk dat u niet wat meer voorzichtigheid aan de dag legde. Zo vroeg u zelfs niet aan uw vader of er nog iemand anders aanwezig is (CGVS II, p. 16). U verklaarde hier niet aan gedacht te hebben omdat u in hogere sferen was en uw oom vaak op dienstreis was (CGVS II, p. 16 en 18). Gelet op uw stelling dat u wist welke gevolgen een bekering kon hebben in Iran (CGVS II, p. 15), is een dergelijke uitleg allerminst overtuigend. Ook uw verklaringen dat wanneer uw nonkel begint te vloeken en te dreigen u, in plaats van uw vader gerust te stellen, er nog een schepje bovenop doet door te zeggen dat u voortaan door het leven wil gaan als A. Massih, oftewel A. Christus in het Farsi (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 15), zijn in dit licht volstrekt ongeloofwaardig. Aan uw stelling dat uw familie op de hoogte is van uw bekering, dat u vreest dat u door hen verraden zal worden aan de Iraanse autoriteiten en aldus vreest om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd en geëxecuteerd te worden kan aldus geen enkel geloof gehecht worden.”

Er wordt in het verzoekschrift gerepliceerd dat verzoeker niet op de hoogte was van de aanwezigheid van zijn oom bij het gesprek met zijn vader. Hiermee kan verzoeker echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het reeds onaannemelijk is dat hij de dag voordat hij naar Iran zou vertrekken, zijn vader zou opbellen om hem te vertellen over zijn bekering terwijl hij eerder aangaf niet echt te spreken over

het christendom met zijn ouders (persoonlijk onderhoud 2, p. 7). Verzoeker meent dat het hem niet kwalijk kan genomen worden niet voorzichtig te zijn geweest, doch de commissaris-generaal overweegt terecht dat gelet op het gegeven dat verzoeker wist welke gevolgen een bekering kon hebben in Iran (persoonlijk onderhoud 2, p. 15) en nu hij wist dat zijn vader de telefoon altijd op luidspreker zette (persoonlijk onderhoud 1, p. 6), zijn uitleg allerminst overtuigend is en het niet aannemelijk is dat hij niet wat meer voorzichtigheid aan de dag legde.

Inzake verzoekers vrees dat zijn nonkel hem zal verraden bij de Iraanse autoriteiten moet de Raad nog opmerken dat de voorgehouden bedreiging door de nonkel op geen enkele manier wordt gestaafd. Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers oprechte bekering en de daaraan gekoppelde problemen, moet opgemerkt worden dat er thans (nog) geen officiële ingediende klacht door de nonkel voorligt. Verzoeker verklaarde dat er geen proces voor een rechtbank is gestart (vragenlijst 17 september 2020, vraag 2) noch blijkt er uit zijn gehoren dat er concrete, aannemelijke indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering. Verzoeker haalde evenwel aan dat er vermoedelijk personen van het etella'at zijn langs geweest bij zijn echtgenote doch moet hieromtrent vastgesteld worden dat deze personen zich niet hebben voorgesteld, in burger waren en niet binnen zijn geweest in het huis (persoonlijk onderhoud 1, p. 5-6). Zelfs in het geval de nonkel verzoeker reeds zou verraden hebben of bij zijn terugkeer een klacht zou neerleggen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat bekeerlingen geen schade riskeren indien zij onopvallend blijven, zich niet openlijk bezighouden met proselitisme en niet omwille van andere redenen van belang zijn voor de Iraanse autoriteiten (*"DFAT Country Information Report Iran"* van 14 april 2020, p. 33). Hierbij moet opgemerkt worden dat verzoeker geen huiskerklid is terwijl in de toegevoegde informatie sprake is van aanhoudingen van huiskerkleden (waarvan de meeste worden vrijgelaten) en de Iraanse autoriteiten vooral geïnteresseerd zijn in huiskerkleiders die een groter risico lopen om gearresteerd en vervolgd te worden (*"DFAT Country Information Report Iran"* van 14 april 2020, p. 33).

Wat de situatie betreft van (bekeerde) terugkeerders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, *"Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden"* van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, *"Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden"* van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, *"Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden"* van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoeker gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn vluchtrelaas.

De Raad benadrukt dat uit de landeninformatie blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat Iraniërs die bekeerd zijn in het buitenland bij terugkeer in de negatieve aandacht zullen staan van de autoriteiten indien zij niet eerder gekend waren bij de autoriteiten omwille van politieke activiteiten, onopvallend blijven en niet deelnemen aan proselitisme en dat hoewel moslims die zich bekeren tot het christendom aanhouding en vasthouding riskeren indien hun bekering bekend wordt, er vooral een hoog risico op aanhouding, vervolging en bestraffing is bij proselitisme namelijk bij bekeringsactiviteiten (*"DFAT Country Information Report Iran"*, van 14 april 2020, p. 33), quod non in casu. Er blijkt overigens uit verzoekers verklaringen dat, hoewel hij zich sinds 2012 christen voelt en sinds 2015 een tatoeage van een kruis heeft op zijn been, hij nooit problemen heeft gekend in Iran met de Iraanse autoriteiten (persoonlijk onderhoud 1, p. 20).

Waar verzoeker zijn religieuze activiteiten in België benadrukt alsook het gegeven dat hij actief is op sociale media, moet de Raad vaststellen dat de commissaris-generaal hiermee rekening heeft gehouden en met reden het volgende heeft geoordeeld:

"Gezien uw huidige geloofsactiviteiten in België voortvloeien uit uw bekering, daar waar deze bekering niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Het Commissariaat-generaal betwist weliswaar niet dat u in België verschillende christelijke bijeenkomsten bijgewoond heeft en intussen gedoopt bent maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u neergelegde attesten, doopcertificaat, Instagramgesprekken, de foto's van uw

geloofsactiviteiten en de door u neergelegde video's getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – uw kerkgang en de verkondiging van uw geloof middels uw sociale media - kan nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen.” Verzoeker laat deze pertinente en concrete motieven volledig ongemoeid.

De Raad bemerkt hierbij nog dat uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat personen die soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten diegenen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er blijkt verder niet dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7). Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15).

Zoals de commissaris-generaal correct heeft aangestipt, zijn het personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, voornamelijk politieke activisten (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15), quod non in casu.

Door te volharden in zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens zijn bekering en te wijzen op een algemene en gedateerde ambtsbericht van 2013 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland brengt verzoeker geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, die steun vinden in rapporten van maart en april 2020, niet langer actueel of correct zouden zijn.

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig of als een afvallige gezien zal worden door zijn omgeving en hij hoe dan ook niet aan toont dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Ten slotte kan er betreffende de tatoeage van een kruisbeeld op verzoekers heen samen met de commissaris-generaal opgemerkt worden dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van een oprechte christelijke geloofsovertuiging, er niet kan worden aangenomen dat verzoeker deze tatoeage liet plaatsen uit religieuze overwegingen. De commissaris-generaal heeft er verder op correcte gronden op gewezen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat veel mensen in Iran een tatoeage – waaronder tatoeages van een kruis – zetten enkel en alleen omdat ze dit mooi vinden en dat het dragen van (al dan niet religieus getinte) tatoeages niet strafbaar is in Iran (COI Focus *“Iran –Tatoeages”* van 2 februari 2021, p. 1-4). Tijdens sportwedstrijden en in zwembaden geldt er weliswaar een verbod op tatoeages, doch dit gebod is algemeen van aard en geldt niet specifiek voor christelijke tatoeages. Voorts blijkt uit bronnen dat indien iemand een zichtbare christelijke tatoeage laat zetten men op wil vallen of dit wil gebruiken als ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en dat een al dan niet bekeerde christen niet op die manier zou willen opvallen of zichzelf onnodig onder de aandacht van de autoriteiten willen brengen. Hoe dan ook kan niet vastgesteld worden dat er een risico bestaat bij terugkeer vanuit Europa voor Iraanse burgers met tatoeages en dat er geen gegevens zijn bekend van

Iraanse autoriteiten die burgers met tatoeages viseren waarbij ook DFAT een laag risico op discriminatie benadrukt (COI Focus “Iran –Tatoeages” van 2 februari 2021, p. 9-10).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband eveneens met reden gemotiveerd:

“Gelet op het onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom blijkt overigens uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om deze tatoeage hetzij te verwijderen hetzij te bedekken in uw openbare leven, zoals u in het verleden reeds gedaan heeft (CGVS II, p. 10 en 11). Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het gegeven dat u omwille van uw tatoeage in Iran niet langer kon kickboksen, dat u er jaren geleden geen prijs kreeg uitgereikt en dat u er niet naar een openbaar zwembad kon gaan (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 10-11) elementen zijn die in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze overwegingen over en maakt deze tot de zijne.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat verzoeker niet aantoont of aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren noch een reëel risico op ernstige schade.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asieltrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel, door louter uit het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie te citeren en te wijzen op zijn “persoonlijke omstandigheden” zonder deze evenwel te concretiseren, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na de persoonlijke onderhouden dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU